

נרולה כדבר, וכמבואר בכ"ט כרא"ח שהשם הוא הצנור דרך בו נמשך חיות והשפעה להוכיח הנקרא בשם זה (ראה באריכות של"ה בהקדמת בית אחרון, הניא שער היחוד והאמנה ספ"א, לקו"ח בור ר"ה את שבתותי פ"ב, ובכ"ט). ולכן אינא בכתבי האר"ז"ל: כאשר נולד האדם וקוראים לו אביו ואמו שם.. הקב"ה משים בפיו השם שהוא המוכנה אל הנשמה ההיא, עכ"ל (ס' הגלגולים הקדמה כ"ג, עמק המלך שער א' ספ"ד, אור החיים דברים כ"ט י"ז).

ג) למי שייד נתינת השמות. לא שמעתי הודאה בזה בפירוש, אבל יעדין בפירושי הראשונים (הדר זקנים, דעת זקנים ועוד) לבראשית (ל"ח, ה') עה"פ וה' כנזכר בלוחה אותו, שמנהגם ה' ששם הראשון שייד להאב, שם השני שייד להאם ושם השלישי להאב, וזהו פירוש הכתוב: ותקרא את שמו גר' מפני שה' (יהוה) כנזכר בלוחה אותו, ולכן, לדעתי, במקום שאין מנהג קבוע — הנה עפ"י הנ"ל נתינת השמות צ"ל בסדר הנ"ל, ואף שהרמב"ן מבטל הפירוש הנ"ל, היינו שאין מברכות כחוב זה לתוך מנהג, אבל כגון הדבר אין רא"י שתולק על הראשונים, ועדין ג"כ בעקרי הד"ט (ליד"ט) סכ"ז סק"ז שהביא מנהג לקרוא בן ראשון הנולד לו לאדם בשם אביו.

המחליטים בזה

ד' סיון, תשס"ז

כמ"ש אורות השם, כבר ידוע שצריך להיזהר בהסכם שני ההורים

יחד ויהי לאורך ימים ושנים טובות.

*

כ"ז סיון, תש"ד

...ומש"ש שאלת עצה כיצד לקנות שם לילד הנולד ש"י

הרי ידוע מענה כ"ק מו"ח אדמו"ר כמנחם דא שאינו מתערב באלו ענינים, והוא מוכן ע"פ מ"ש בכתבי האר"י ז"ל (בשער הגלגולים הק' כג, וראה עמדה"ע ש"א ספ"ד) הובא גם באר"ח ס"פ בראשית (ובלק"א להד"ס), אשר מלמעלה ניתן להחזיקים הרעיון אך לכוון לשם הבן או

שארית יורא סרי"ג — הוצאת קוד"ח, וראה ג"כ שו"ת שאר"י שם, ובח"י הוצ"ע לשבת פרי"ט מ"ב, ובאות חיים ושלום לכמהמח"ס מנח"א חו"ד סו"ס רס"ד.

קד

נתינת שמות לבנים ולבנות

למי שייד לאב או לאם

ג' סבת, תש"ב

...במענה על מכתבו... בו שואל ע"ד מקור לעדין נתינת שמות לבנים ובנות, אם זה שייד להאב או להאם. ודעה להסתייע ממש"ש בכחובים לפעמים שקראת שם הבן ע"י האב, כמו ויקרא אברהם את שם בן וגו' ולפעמים ע"י האם, וכמו כהשכטים שנאמר בהם ותקרא שמו בן.

מענה:

א) לדעתי, אי אפשר ללמוד מהנ"ל, כיין שלדוגמא, שמות כל השכטים (לבד מבינמין) ניתנו ע"י אדם, ואין סבא כלל לומר שקראת שם כל הבנים שייד להאם ואין לאב חלק בזה, ובפרט שמצינו בכתוב כמה פעמים קראת שם להנולד ע"י האב, ואיזה פעמים ע"י שויהם [אם בשם אחד (שם), ישמעאל] או בשמות שונים (בינמין)], ולפעמים גם ע"י דרים (דורח, פרץ, עובד). ועדין שמואל ב' י"ב כ"ד-כ"ה.

ראולי י"ל הטעם שנקראו שמות השכטים ע"י רחל ולא, עפ"י ירד"ל (כ"ד ספ"ע"ב) אמרות נביאות היו, והאבות טפלים להם בנבואה וכמש"נ כל אשר האמר אליך שמה שמה בקולה (שם"ד פ"א, ועיי"כ לקוטי מורה לשיע השקדים ד"ה קול דודי פ"ד). ושמות יצחק ועשר י"ל שניתנו גם ע"י שרה (בראשית כ"א, ו') ורבקה (רש"י שם כ"ה כ"ג, והוא ע"פ המד"ר כאן ותחנמנה שמות ר').

ב) בעצם הענין — הנה נתינת השם בכלל דבר גדול הוא ואחריות

זיו השמות

אל האב⁵ והשם של בן השני – אל האם, וכן

(5) עין בדברי כיין ארמור⁶ שליט"א מליובאוויטש בלקוטי שיחות חז"י ע' 308 (הובאו דבריו בחשונות וביאורים – גידול תורה ע' 266 ובפסקי הלכה ומנהג ע' קי"ז) (אבל מוסף במקום שאין מנהג קבוע יתנהג כך עיי"ש ועין להלן הערה 7 בדברי עקרי הד"ט) וכן פסק הרב ישעי' גאלד במאמרו בקובץ אוצרות ירושלים כרך יד-טו ח' קנ"ה שש"ע (ובדבריו בספר חזון ישעי' מערכת אחר וישואין) וכן פסק הרב חיים לערמאן מגראשנינעווין בשערי תורה (קובץ) ח"ד קונטרס ז' טנ"ב אות ב', ובהערותיו של ר' נחמן חסיד אבר"ק סטעפעניץ בשערי תורה ח"ה קונטרס ב' ס"ב אות ה', ועין בספר לקט יוסף (קבלות מבעל החרומת הדשן) ע' ק"ז (הובאו דבריו בספר הדברית להרב משה בונם פירטנסקי ע' שי"ט) ח"ל: האמר המנהג כשתלד אשתו בן הראשון הרשות בידו לקרות לו שם ולאשתו הרשות בידה ליתן הקטעורית לפני שהיא רוצה עכ"ל, ובשו"ת חשב"ץ סימן רצ"א (הובאו דבריו ג"כ בהנחות אבי דנתל דברי שלום הנספחות לספר כורת הכרית, מאת הגאון מברעזאן אות ב', ובפ"י מקור חסד להרב ראובן מרגליות על ספר חסידים סח"ס, ובס' עדות לישראל להרב יעקב ורדיגר שפעם אחת נולד נכד להרמב"ן, ומצד השני ה"י הנולד נכד גם לרבינו יונה גידורני שנפטר לא מומן, ואמר אז הרמב"ן אע"פ שהיה ראוי ה"י לקרוא לילד בשמו, משה, בכל זאת רוצה אני שיקראוהו בשם וקטו רבי יונה על שם יורה השמש, ונא השמש (קדלת א"ה) שעם תולדותו של זה יהי יורה השמש, בה במדה שבה השמש, בפטירתו של רבינו יונה עכ"ל, הרי מוכח מעובדא זו של הרמב"ן שמהגם ה"י לחת השם אחר אבי אביו ולא אחר אבי אמו (אבל י"ל שמעובדא זו אינו להביא רא"י שיו"ל שמהגם ה"י לחת השם אחר וקטו דח"י וע"י זה אמר הרמב"ן שמהראוי ה"י ליתן שמו משה וכו', וע"י לקמן בדברי הרמב"ן בפירושו על החזקה).

ויש למצוא מקור למנהג זה מפורשי הראשונים על הפסוק (בראשית לח:ה) והקרא שמו שלה כי הוא ה"י כפוי

זיו השמות

ג) למי משניהם (האב והאם) יש זכות קדימה לקרוא שם לבן הבכור – יש בזה חילוקי מנהגים, יש נהגין שזכות קריאת שם לבן הראשון שווה

האר"י ז"ל וכו' (הנ"ל) עיי"ש, וע"י במנהגי קומראן (לקוטו ע"י אברהם אבא ויס) אות קי"ז ח"ל: אבי דהן ה"י מוסר לרבו את כל הכבודים, ורבו ה"י מחלק אותם כרצונו, אבל את הכבודת שלאחר המילה וקריאת שם הילד היו בעלי שמחה רבים מבקשים שהרבי יקרא בעצמו ושלא יכבד אחרים, וע"י בהערות שם ח"ל: לאחר מחשבי קומראן שילדיו לא נשארו בחיים ר"ל נולד לו אחר בן בברית מילה אמר מהר"ם את הברכות ובשהגיע ל"ווקרא שמו בישראל" הוכיז בלחש את השם ואח"כ צווח שקראו את הילד בכינוי אלטער עד שיוצא לבד מצוה ואח"כ לכשצטרפו לקראו לתורה יבוא אליו וילא להם שמו האמיתי, עד שהגיע למצוות נפטר מהר"ם, הלכו דוריו של הילד אצל מהר"ש לשאול אחת שם יקראו לילד, תוציא מהר"ש ספר שה"י כתוב בו בכתב יד רבנו שמו של הילד, עכ"ל.

4) אף שמציענו שמות שנקראו ע"י אחרים (שאינם הורים) לדוגמא משה רבינו נקרא שמו כך ע"י בת פרעה כמובא בפסוק (שמות ב' י) והקב"ה הזמין שם זה בפ"י עיין אור החיים שם, וע"י במדרש רבה וקרא א' ג' ששה שמות נקראו לו למשה וכו', וע"י בולקוט שמעוני שמות ס"י קט"ז ח"ל: אביו קרא לו חבר אמו קראה לו יקותיאל, אחותו קראה לו ירד, ואחיו קרא לו אבי זנוח ומנקוטו קראה לו אבי טובי ישראל קראו לו שמעי' עיי"ש, ובנ"י בבא בתרא (ט"א) הוימן זה משה, משה נקרא מחוקק עיי"ש הרי שה"י לו למשה רבינו כמה שמות ואעפ"כ נקרא בתורה בשם שקראה לו בת פרעה (ולא בשם שקראו לו אביו או אמו), עיין ע"י במדרש רבה (שמות א, כו) מכאן שכן של גומלי חסידים אף על פי שהרבה שמות היו לו למשה לא נקבע לו שם בכל התורה אלא כמו שקראתו בתי"י בת פרעה ואף הקב"ה לא קראו בשם אחר עיי"ש, (ועיין רות ד, י"ז).

זיו השמות

ד' וי'א שיש בזה גם קיום מערה כיבוד אב, כשנותן שם של בנו הראשון, אחר אביו (דיונינו וקנו של הילד), ולהיפך כשלא נותן השם אחר אביו, אז הרי הוא ממשע כיבוד אב? ויש בזה איסור, וגם

שהקב"ה בעצמו אמר אך לקרוא להם שם, וכן יש מהם שהאב קרא השם, לדוגמא שת קרא שם בנו אנוש (בראשית ד' כ"ז) מתשלח קרא שם בנו למך, למך קרא שם בנו שם ה' (כ"ט) יצחק קרא שם בנו יעקב (שם כ"ה כ"ז) יהודה קרא שם בנו ער, פרץ, ורח (שם ל"ח ג', כ"ח, ל') משה קרא שם בנו גרשם (שמות כ' כ"א) ולאיך גיסא יש שמות שמואלים בתורה שנקראו כך ע"י אבם לדוגמא חנה קראה שם בנה קין, שת (בראשית ד' א, כ"ד) בנת לוט קראו שמות לבניהם (שם כ"ט, ל"ז) – ל"ח) נשי יעקב קראו שמות לבניהם (שם כ"ט, ל"ב, ואילך).

ויש שמביאים רא"י לזה משי"ס (כתובות קו, א), שני בנים היו לו לרבינו הקדוש רבן גמליאל ור' שמעון, הראשון נקרא על שם וקנו והשני על שם אביו, הרי מצינו שזכות קריאת השם לילד שייך להאב, אבל מזה אין להכריע דהרי יש לומר ששם לא ה"י מי שינמד לזה אבל כאופן שיש חילוקי דעות אין רא"י ממש.

ז' ע"י בספר עקרי הד"ט לר"ד ס"י כ"ז אות ו' כתב בשם שדה הארץ ח"ג ס"י כ"ב (הובאו דבריו בטעמי המנהגים בקונטרס אחרון לס"י תתקכ"ט, ולכן איש חי שנה שני' פ' שופטים אות כ"ז) ח"ל: במקום שנמדו לקרוא הבן הראשון שנולד לו לאדם בשם אביו, ואשתו רוצה שיקרא על שם אביו, והאיש משום שלום בית ה"י מרוצה, אין כד האדם, לשנות שנית מזה מיעוט כיבוד לאביו, ואם הוא מתעקש, יקראוהו ב' שמותיהם בדרך כמה בני אדם שפולין שמות בניהם ונחתיהם ומה גם שאמרו בשם הרב החסיד שמי שכנו מחים – בר מינן – יקרא הבן הנולד ב' שמות שהוא

זיו השמות

הלאה בסיווגיו.⁶

בלדחה אותה, שכן ה"י מנהגם הוא ה"י קורא שם לבנו ראשון והיא קוראה שם לבנו שני וא"כ מן הדין ה"י לו ליהדרה לקרוא שם לשלישי והיא קראה לו שם ברבתיב ותקרא, לכך הוצרך לומר שיהדרה ה"י בכויב בלדחה אותו ולא ה"י באותו מעמד לקרות לו שם (דעת וקנים מבעלי התפלות על הפסוק, וכן פירוש הרד"ק, חזקוני, ואגשיון) (ויש שמביאים רא"י מכאן שנתונים שם לנולד מיר, אפי' קודם שנימול, משום זה אמר הכותב שה"י בכויב בלדחה אותה).

ויש מביאים רא"י לדחות מנהג זו מפירוש הרמב"ן על פסוק זה, שמביא שם בשם י"א דעה הנ"ל שה"י מנהגם שהבן הראשון האב נותן לו השם וכתב ע"ז הרמב"ן שאין בזה טעם או רוח, ויש לפרש דברי הרמב"ן אלו שאמר אין טעם וריח על מנהג זה שבאמת סב"ל להרמב"ן שאין לאב הזכות של קריאת שם לבן הראשון (עי' במאמרו של ר' מאיר אגסעל בהמאור שנה ביד השל"ב קונטרס ב' ע"ז ואילך) אבל באמת אין זה הפי' בדברי הרמב"ן דהרי יש לפרש דברי הרמב"ן דאין בזה טעם או ריח קאי על הפי', שפירשו בעלי החסיד, דמה שפירש שלכן קראה אשת יהודה את שם בנה השלישי מפני שהיהודה ה"י בכויב ולכן אמר הכותב כי ה"י בכויב כו', ע"י כתב הרמב"ן שעל פירוש זה אין בו טעם או ריח אבל על עצם המנהג אפשר שגם הרמב"ן מודה שזכות קריאת שם בן הראשון שייך להאב (עי' בדברי כ"ק אר"ש בלק"ש הנ"ל ובאוצרות ירושלים הנ"ל שפירשו כך ר' הרמב"ן).

ועיין בספר ברית אבות (לר' שבתי ליפשיץ) סימן ה' אות ל"ה ח"ל: מה שמרגלא בפומי דאנשי לומר שהשם שנותנין להילד הכבוד שייך להאשה לקרוא אותו שם אבותי, הנה לרעתי אין לזה שום שורש ויסוד ואזכרה מזכירי הרמב"ן מבואר איפכא עיי"ש שסב"ל דעל פי דין צ"ל להאב, ועיין אגער דינים ומנהגים ע' 422.

6) ואין להביא מהשמות שנוכרים בתורה, שהרי יש מהם

ה' י"א שגם אם נותן שם, אחר משפחת האב, (לא רק אחר אביו ממשי) יש בזה משום כיבוד אב.⁹

ח' רש מהלקים וס"ל, דכשאין להורי הילד, הורים בחיים, או צריך להקדים לתת אחר שם אביו, (דהיינו זקנו של הילד מצד האב), ולא אחר שם המיו, (דהיינו זקנו של הילד מצד האם), אבל כשיש להורי הילד הורים בחיים או יש לומר שזכות השם לבן הראשון שייך למשפחת האם.¹⁰

ו' ויש נדחגין¹¹ שזכות שם הבן הראשון שייך

שם המיו שאלישבע היתה בת עמינדב ואביהו ע"ש אביו ור"ל אפי' הוא נעשה על הקדמת שמות ק"ש (ועיין במאמרו של ר' מאיר אמסעל בקובץ המאור הנ"ל שהקשה ע"ז אם אחר חטא בניו מה חטא, ע"ז י"ל דהרי שמא קא גרים, וכן על מה שהקשה למה היה אחרון מחזיב בכבוד אביו ולא משה י"ל שמשנה קרא בניו ע"ש המאורעות ומשום זה לא חל עליו החזיב של כיבוד אב כדלעיל הערה ז', אבל אחרון שקרא שמות בניו אחר האבות, או חל עליו החזיב של כיבוד אב, אלא עדיין צריך ביאור מה שייך שם נדב לשם של עמינדב הרי הם ב' שמות).

9) עיין שאלות ותשובות כצל החכמה (הנ"ל) חלק ג' להרב בצלאל שגערן סימן ק"ח אות י"ב.

10) עיין באוצרות ירושלים הנ"ל שמדויק כך מדבריו הדברי יחזקאל (החדש) מהרב יחזקאל שרגא הלברשטאם אב"ד שינאווא שכתב שזכות זו שייכת למשפחת האם עיי"ש.

11) עיין בדברי יחזקאל (החדש) מאב"ד שינאווא (לקט ע"י יחזקאל שרגא פרגנקל) בתבי קודש חשובה ח"ט (עמודים ס"א-ס"ב) מדפי הספר וי"ל: ומה ששאל בעצה לשם הילד שמעתי בשם אומו"ר הדח"ק מפעלוא וצלח"ה שטוב לאירכות

= 25 =

זיו השמות

נש על זה.⁸

ועל שיתקיים, ולא יבזבו בכבוד אביו, לקרוא לראשון בשם ויו, ויהי בשם אביו, דשמא לא תבה לבן שני, ואף אם זה, לא יפה עושה, להקדים שם המיו לשם אביו, עכ"ל, וכן באוצרות ירושלים הנ"ל שפירש דברי העקרי הד"ט במה נתב "במקום שנחגו לקרוא הבן הראשון בשם אביו" שאין נזהר שרק במקום שנחגו כך או נעשה חיוב ומצוה של בור אב, ובמקום שאין שם המנהג או אין חיוב, אלא זורש בדברי העקרי הד"ט, הוא, במקום שנחגו לקרוא אחר יו, ולא אחר המאורע, דאם קוראים אחר המאורע, אז אין צד של כיבוד אב, אבל אם קוראים אחר האב, אז יש חיוב ל כיבוד אב, לקרוא לבן הראשון אחר אביו, ולא אחר שפחת האב, ובזמן הזה שהכל קוראים אחר אבות או יש זן חיוב של כיבוד אב, עיי"ש, עיין ג"כ בספר מילי זסירורא ט"ו תע"ז וכשו"ת בצל החכמה להרב בצלאל טערן ח"ג סימן ק"ח אות ב', יב, ועיין שו"ת יבט אומר ח"ה יד ט"ו כ"א.

ועיין בספר בורת הברית (להרב אלי' פוסק) חלק פתח ל"י אות ל"ב, אחרי שמבוא דברי העקרי הד"ט, וי"ל ומשמע י נהג לקרוא אחרי אביו, אין חשש, ועי' יו"ד סי' שע"ז צוק י"א, ומקורו לפע"ד מתרגום יונתן פ' וישב ל"ז ד', ואולי הי"ט שנקרא על שם משפחתה, אך לשאר דברי לפ"ע נחשב בית אביו, עכ"ל, עיי"ש.

אבל עיין בספר בריית אבות הנ"ל (סימן ח' אות ל"ה) יל: ויש לעיין קצת במה דנשמע מדבריו שם שתלה הדבר אנהג וחיתמה הוא וכי דיני דכיבוד אב"א יאבדויהו תלוי אנהג, וכפרט דהרי הריב פורד"א ז"ל אתא ואיימת מתניתא ירי בשם מדרש חז"ל תצ"ע עכ"ל.

18) עיין עקרי הד"ט חז"ל: ופוק חזי מאי סליק בנרב נביחו ששמע מפי דרב פרי הארץ בשם רי"ל דנב נקרא על

= 24 =

(ח) יש נדהגין שקריאת שם הבה שייכת אל

האם¹³.

(ט) כשנחנך ב' שמות לילד¹⁴, אחר זקנו של הילד מצד האב ואחר זקנו מצד האם, צריך להקדים השם של זקנו מצד האב¹⁵.

ערוכה את בית אבי ואמה וחרי היא כאילו מנחתק מחברתה וסביבתם ולמען לא להפסיק לגמרי הקשר עם חורי ועם משפחתה חרי נחתה לה זכות לקיים יד ושם, לחורי ע"י קריאת שם הילד הראשון על שמם (עיין כשר"ת כתר אפרים הנ"ל), ובאוצרות יהושלים (הנ"ל) נתן טעם אחר ונ"ל לומר כזה טעם לשבח כי המנהג הי' כמעט בכל תפוצות ישראל אצל לומדי תורה שאבי מונוח (וגם כל הרצאות שנתחדש כעת ובזמן הזה) ולכן נתנו לו לאבי האם הקרימה בולד הראשון לקרוא ע"ש אבותיו, או ע"ש משפחתו, כיון שע"פ הדוב, הווג עוד סמוך על שולחנו, כאמרו בסנדק ופה כח הסנדק מבט המוחל, להקדימו לקריאת החורה (רמ"א), כיון שהנכניס עצמו למצוה, שלא היתה רקא מוטל עליו, (משא"כ המוחל דהמצוה על כל ישראל שימולו) עיי"ש, שמביא רא"י דוגמא לזה מדין אבילות. ועיין ג"כ בקובץ המאור הנ"ל שמביא עוד כמה טעמים למנהג זו עיי"ש.

(13) מנהג ספרד דובא בספר דברי ימי יהודי בגדאד (באנגלית) לר' דוד ששון (לצורות חשי"ט) עמוד 183 דובא בקונטרס ויקרא שמו בישראל לר' יוסף אומפנהיימר ע' 18.

(14) צריך לבאר מקור קריאת ב' שמות לאדם אחד, ועיין לקמן.

(15) עיין בעקרי הד"ש הנ"ל ונ"ל: גם בקריאת שני שמות לבן הראשון יש להקדים שם אביו, והסברא נחתה רל"ש ומה גם לפעמים אינו נחלקים קריאת ב' השמות וקורין בשם הראשון וכו', עיי"ש. דובאו דברי ג"כ בבן איש חי שנה שני

= 27 =

ז"ו השמות

ז"ו¹².

קרא ע"ש המשפחה של אב או אם והמנהג הוא ילד הראשון של משפחת האם והשני ע"ש משפחת א' כל הילדים קוראין בסדר א' על שם משפחתה וא' משפחתו עכ"ל. (דובאו חזון מדבריו באוצרות ז' הנ"ל ובקובץ המאור הנ"ל ובספר ערוה לישראל) שו"ת כתר אפרים להרב כתר י"ג (תשל"ג) ע' רצ"ז) ועיין ובאו דבריו ג"כ בנעם כרך י"ג (תשל"ג) ע' רצ"ז) ועיין פר שערים המצוינים בהלכה סי' קס"ג ס"ק כ"ב. ועיין על קדומים עה"ת (מהדור"א) (שמות י"ח ג') מביא בשם פרים שגרשם בכור משה נקרא כן ע"י אמו עפורה ורמו, ושר שם האחר"י ר"ת אשה ומשה קרא שם לשני עיי"ש, לכאורה צ"ע ע"ז שהיה מופשטות הפסוק (שמות ב' כ"ג) שמשה קרא לשם בנו גרשם. ועיין בספר הברית הנ"ל על דרך זה, ועיין ג"כ במדרש רבה שמות א' נ' דלא כפירוש זו וצ"ע) ועיין ג"כ במאמרו של ר' מאיר ז' בקובץ המאור הנ"ל שס"ל כמנהג זה. ועיין שו"ת קול

ה"ב סי' י"ב.

עיין בשו"ת אגרות משה יו"ד ח"ג סימן ק"א, ובשו"ת זושע (להרב יהושע מנחם מענדל אהרנברג) ח"ב סע"ד. יש להביא עובדא כמנהג זו דכשנולד לבתו הכבודה של סופר מרת הינדל (אשת ר' דוד צבי עהרנפעלד) בנה והגדיו להחתם סופר כי נולד נכדו הראשון אמר ול בקראי שמר" דהיינו שיקראו אותו שמואל עיי"ש ר' ל אבי ר' משה סופר ע"כ היינו אחר משפחת האם עיין בספר כתב זאת זכרון עמוד 273 עיי"ש. (דובא בקונטרס

שמו בישראל עמוד 108).

מקור למנהג זה יש להביא מ"ש בילקוט (שמואל סוף י"ח) ונ"ל: בת קול היתה ועתה ואומרת עתיד צדיק י' רשמו שמואל וכל אשה שהיתה יולדת בן היתה זה שמו שמואל וכו' עיי"ש.

(12) ויש שנתנו טעם למנהג זו משום שהאשה כהנישאה

= 26 =